

om forhold, med hensyn til hvilke der i det offentlige interesse påhviler dem tavshedspligt.

Stk. 2. Mod dens ønske, som har krav på hemmeligholdelse, må vidneforklaring ikke afkræves præster i folkekirken eller anerkendte trossamfund, kateketer, der udøver kirkelige funktioner, læger, bisiddere i kriminelle sager og advokater om det, som er kommet til deres kundskab ved udøvelsen af deres virksomhed.

Stk. 3. Retten kan bestemme, at forklaring ikke skal afgives om forhold, med hensyn til hvilke vidnet i medfør af lovgivningen har tavshedspligt, og hvis hemmeligholdelse har væsentlig betydning.

Stk. 4. Reglerne i stk. 2 og 3 gælder også de pågældende personers medhjælpere.

§ 15. En parts nærmeste har ikke pligt til at afgive forklaring som vidne.

Stk. 2. Pligt til at afgive forklaring foreligger ej heller, såfremt forklaringen antages at ville

- 1) udsætte vidnet selv for straf eller tab af velfærd eller
- 2) udsætte hans nærmeste for straf eller tab af velfærd eller
- 3) påføre vidnet selv eller hans nærmeste anden væsentlig skade.

§ 16. Redaktører, redaktionssekretærer og journalister ved et her i riget trykt periodisk skrift har ikke pligt til at afgive vidneforklaring om, hvem der er forfatter eller kilde til en i skriftet optaget unavngiven artikel eller meddelelse. Det samme gælder andre, der i kraft af deres tilknytning til vedkommende skrift, trykkeri, nyhedsbureau eller forlag har fået kendskab til forfatterens eller kildens identitet.

§ 17. Retten vejleder, såfremt omstændighederne giver grund dertil, vidnet om indholdet af bestemmelserne i §§ 14-16.

Stk. 2. Modsætter vidnet sig at afgive forklaring, og fastholdes vægringen uanset at retten i medfør af § 7 træffer bestemmelse om dørlukning eller forbud mod offentlig gengivelse af forklaringen, forelægger retten, dersom den finder, at forklaring bør afgives, spørgsmålet for landsdommeren, jfr. § 18.

§ 18. Landsdommeren kan i de i §§ 14-16

nævnte tilfælde bestemme, at vidneforklaring skal afgives, når dette må antages at ville være af afgørende betydning for sagens udfald, og sagens beskaffenhed og dens betydning for vedkommende part eller for samfundet findes at berettigede til en fravigelse fra de anførte regler. Dette gælder dog ikke, hvis forklaringen vil udsætte vidnet selv for straf eller tab af velfærd og ej heller, hvis nægtelsen af at give samtykke efter § 14, stk. 1 er begrundet med hensynet til statens sikkerhed eller dens forhold til fremmede magter.

§ 19. Vidnet tilsiges af formanden for den ret, for hvilken vidneforklaring skal afgives. I kriminelle sager kan vidnet tilsiges af anklageren.

Stk. 2. I tilsigelsen, af hvilken en genpart overgives vidnet, skal det angives, hvad der er indkaldelsens øjemed, stedet og tiden for retsmødet, samt at vidnet ved at udeblive uden lovlig grund udsætter sig for erstatningsansvar, bøde eller afhentning.

Stk. 3. Retten kan pålægge enhver, som er til stede i et retsmøde eller i umiddelbar nærhed af mødestedet, straks at afgive vidneforklaring. Det kan pålægges tilstedeværende vidner at møde til ny tid.

§ 20. Udebliver et på lovlig måde tilsagt vidne uden oplyst lovligt forfald, eller vægrer et vidne sig uden lovlig grund ved at svare, kan retten

- 1) pålægge vidnet en bøde,
- 2) lade vidnet afhente ved politiet,
- 3) tilpligte vidnet at erstatte de udgifter, som vidnet har forårsaget,
- 4) pålægge vidnet en løbende bøde, i samme sag dog ikke for længere tidsrum end 6 måneder, uafbrudt eller sammenlagt.

Stk. 2. Kendelse, hvorved bøde eller erstatning er pålagt et udeblevet vidne skal hurtigst muligt forkyndes for den pågældende. Kendelsen kan ophæves af retten, såfremt det senere oplyses, at udeblivelsen skyldes lovligt forfald.

§ 21. Retsformanden skal alvorligt lægge vidnet på sinde at følge sandheden, idet han foreholder ham det ansvar, han pådrager sig ved at afgive falsk forklaring for retten.